

Profetul Zaharia

Restaurarea vieții prin Evanghelia
lui Hristos

Octavian D. Baban

2026

Profetul Zaharia:

Hristos și restaurarea vieții

Ghid de studiu biblic

PARTEA 1. PREZENTAREA CĂRȚII LUI ZAHARIA.....	5
Autorul, data și destinatarii cărții.....	5
Structura și mesajul cărții.....	5
Conținutul și scopul cărții.....	5
PARTEA 2. STUDIU BIBLIC.....	7
Zah. 1-2, Chemarea Domnului 1:3-4.....	7
Viziunea verificării suveranității divine asupra lumii – cei trei cai (1.8-17).....	7
Viziunile pedepsirii asupritorilor: patru coarne (1.18-19) și patru fierari (1.20-121).....	7
Viziunea reconstrucției: funia de măsurat Ierusalimul (2.1-13).....	8
Aplicații:.....	8
Zah. 3-4, Incurajarea misiunii de restaurare, 4:7.....	10
Viziunea restaurării slujirii preotului Iosua	10
Viziunea sfeșnicului de aur și a celor doi măslini.....	10
APLICAȚII:.....	11
Zah. 5-6, Hristos și restaurarea închinării, 6:12-13.....	12
Blestemul zburător și poporul păcătos al lui Iuda (1.1-11).....	12
Viziunea celor doi munți și patru care (6.1-8).....	12
Cununa lui Iosua și profeția odraslei mesianice (6.9-15).....	12
Aplicații:.....	13
Zah. 7, Esența postului și pocăinței, 7:9-10.....	14
Semnele pocăinței: când și cum trebuie să mă închin lui Dumnezeu? (1-3).....	14
Esența este ascultarea de Domnul în dreptate (4-14).....	14
Aplicații:.....	14
Zah. 8, Cele 10 promisiuni divine despre Ierusalim, 8:22-23.....	16
1. Zelul Domnului pentru Sion (8:1-2).....	16
2. Un nume nou (8:3).....	16
3. Viziunea comuniunii tuturor vârstelor (8:4-5).....	16
4. Planificare fără mirare (8:6).....	16
5. Aducerea înapoi a evreilor din toată lumea (8:7).....	16
6. Belșug și binecuvântare, contra neînțelegerii și blestem (8:9-13).....	16
7. Perseverența binecuvântării în dreptate (8:14-17).....	16
8. Transformarea postului în sărbătoare a păcii și a adevărului (8:18-19).....	17
9. Întoarcerea neamurilor la Domnul (8:20-22).....	17
10. Forța și binecuvântarea evanghelizării popoarelor (8:23).....	17
Aplicații:.....	17
Zah. 9-10, Pedepsirea păgânilor și harul pentru Sion, 10:1.....	18

Profeția contra Siriei, Tirului și filistenilor (9:1-7).....	18
Profeție despre Sion și Împăratul mesianic (9:8-10:12).....	18
Aplicații:.....	19
Zah. 11-12, Judecățile Domnului și întoarcerea lui Israel, 12:10.....	20
Judecata Libanului (11:1-3).....	20
Judecata oilor de jertfă și a păstorilor lor și cei 30 de arginți (11:4-17).....	20
Ierusalimul și potirul amestecător (12:1-9).....	21
Profeția despre Mesia cel străpuns, dar acum reprimit (12:10-13).....	21
Aplicații:.....	21
Zah. 13-14, Judecata și venirea Împărăției, 14:9.....	23
Profeții despre „ziua aceea” (13:1-9).....	23
Ziua Domnului și ultima bătălie (14:1-7).....	23
Universalitatea împărăției lui Hristos (14:8-20).....	23
Aplicații:.....	24

PARTEA 1. PREZENTAREA CĂRȚII LUI ZAHARIA

AUTORUL, DATA ȘI DESTINATARIILE CĂRȚII

Așa cum găsim la începutul cărții, autorul se prezintă ca profetul Zaharia, fiul lui Berechiah și nepotul lui Iddo (1:1). Cartea are două părți distincte, dar care se află într-o bună continuitate, una focalizată pe binecuvântarea și reprimirea poporului iudeu în binecuvântarea lui Dumnezeu, și reîntoarcerea sa în țară (1-8), iar a doua fiind focalizată venirea și instaurarea împărăției mesianice, în cadrul aceluiași context de binecuvântare a lui Iuda și a întregului Israel, de fapt (9-14). De aceea, uneori prima parte a fost atribuită lui Zaharia propriu-zis, iar cea de a doua unui secretar care i-a preluat numele. Totuși, argumentul în favoarea unui singur autor, Zaharia, pentru ambele părți, este un argument puternic, susținut teologi moderni importanți. Zaharia este nepotul lui Iddo un preot care a făcut parte din evreii întorși din Babilon în perioada 560-520 îH (Neemia 12:4, 16, Ezra 5:1, 6:14). Este posibil ca editorii leviți să fi revizuit cartea în secolul 4 (400-500 îH), dar este greu să rescree sau să editezi viziuni atât de specific mesianice și atât de noi ca imagini ca cele din cartea Zaharia. Cartea pare să fi fost scrisă în 510-516 îH, aproximativ, și revizuită ulterior.

Așadar, Zaharia a profețit în jurul anilor 500 îH, în Ierusalim, în provincia persană a țării lui Iuda, numită pe atunci Iehud sau Iehuda, care ar corespunde aproximativ unei zone cu Ierusalimul în centru, și cu granițele la 50-60 de kilometri de capitală. Aici s-au întors Zerubabel, prințul din dinastia lui David, și alături de el preotul Iosua, și aici au lucrat și Neemia și Ezra. Teritoriul provinciei reprezenta doar o mică parte din ce fusese Israelul și țara lui Iuda. După Neemia, țara a fost condusă de o serie de preoți, din 336 îH până în 168 îH, când a venit la conducere preotul revoluționar Mattatias, al cărui fiu, Iuda Maccabeul va înființa dinastia regilor hasmonei, care erau leviți de neam, nu din regi din casa lui David. De aceea și legitimitatea lor regală și mesianică era pusă sub semnul întrebării. Cu atât mai mult a fost pusă sub semnul întrebării domnia lui Irod cel mare, fiul lui Antipater, amândoi edomiți. Antipater fusese vicerege pe lângă ultimii regi hasmonei, Hircanus II (65-41 îH) și Antigonus (41-38 îH). De aceea, în timpul lui Hristos, națiunea își dorea cu ardoare un Mesia din neamul lui David, iar nu pe Irod și urmașii săi.

STRUCTURA ȘI MESAJUL CĂRȚII

Cartea lui Zaharia este a 11a carte din profeții mici, și aduce un mesaj comun cu cartea profetului Hagai. Ambele au o structură bazată pe patru mesaje profetice de lungimi diferite. În cartea lui Zaharia, aceste patru părți sunt următoarele:

- I. Introducere: o invitație la pocăință, din anul al doilea de domnie a regelui Darius, cap. 1:1-6.
- II. O serie originală de 8 viziuni cu caracter simbolic, apocaliptic, care transmit mesajul că Dumnezeu se va întoarce spre Iuda și Israel și le va binecuvânta, cap. 1:6 - 6:15.
- III. Un mesaj din al patrulea an de domnie a regelui Darius, despre nevoia de mai ține posturile de comemorare a căderii Ierusalimului sau nu, cap. 7-8.
- IV. O sumă mai lungă de profeții apocaliptice, imediate, de termen mediu și de la finalul istoriei, despre pedepsirea neamurilor, binecuvântarea lui Israel și Iuda, și venirea domniei veșnice a lui Mesia peste întregul pământ, cap. 9-14.

CONȚINUTUL ȘI SCOPUL CĂRȚII

Profețiile lui Zaharia se referă local, la încurajarea reconstruirii Templului, după întoarcerea din exilul babilonic și, respectiv, de sub stăpânirea persană. Cei doi lideri ai poporului, la nivel mare, reprezentativ, sunt marele preot Iosua (un nume evocator), din neamul preoților coborâți din Țadoc, și Zerubbabel, fiul lui Șealtiel, din neamul regal al lui David. În afară de ei, Scriptura îi mai amintește și pe Neemia, inginerul administrativ și politic al reconstrucției Ierusalimului, și pe Ezra,

preotul învățător care îi învață pe iudei să cunoască și să asculte rânduielele și sărbătorile Legii. Urmașii lui Țadoc, respectiv ai lui Iosua, au format partida saducheilor, pe timpul lui Isus.

În al doilea rând, profețiile lui Zaharia se referă la binecuvântarea escatologică a evreilor, când Israel și Iuda se vor uni din nou, iar Mesia davidic va stăpâni țara și, pe lângă ea, întregul pământ și toate neamurile pământului. Aici informațiile se aseamănă foarte mult cu cele din Apocalipsa lui Ioan, fiind vorba de o confruntare între popoarele pământului care atacă Ierusalimul și Mesia care îl apără, apărând și Israelul de nord și regatul lui Iudeea (bătălia de la Armaghedon). De asemenea, sunt amintite întunecarea soarelui și dispariția stelelor în ziua sfârșitului, numită „ziua aceea”, în cap. 14. În mod interesant este menționată întoarcerea cu pocăință a evreilor la Dumnezeu, la acceptarea lui Mesia, cel pe care l-au ucis (străpuns). Și, de asemenea, există și profeții că unele din popoare vecine, ca filistenii sau sirienii, vor avea o rămășiță care se întoarce la Dumnezeu.

În al treilea rând, apar intercalate și profeții care pentru creștini sunt clare, iar pentru evrei au un simbolism care pune pe gânduri. Este vorba despre profeții legate de răsplătirea cu 30 de arginți a lui Mesia, despre uciderea lui (străpungerea lui), cum s-a mai spus, despre Îngerul Domnului, despre locuirea lui Dumnezeu în Ierusalim cu poporul său (Dumnezeu cu noi – Emanuel), despre Robul Domnului sau Odrasla (Mesia), ceea ce duce cititorul cu gândul la viața lui Hristos pe pământ, la întrupare.

Așadar, Zaharia își scrie profeția ca să arate harul și bunăvoința lui Dumnezeu care îi aduce din nou pe iudei în țară, și să îi încurajeze în continuarea lucrării de reconstrucție a Ierusalimului și a țării. Viziunea trece cu mult de această reconstrucție și întoarcere din exil și se referă la bunătatea Domnului în viitorul îndepărtat, arătată prin venirea lui Mesia și întoarcerea tuturor neamurilor la Dumnezeu. Pentru creștini ea reprezintă o mare încurajare că toate lucrurile sunt prevăzute atent și sigur în planurile lui Dumnezeu. Ne dăm seama că facem parte din lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii începută cu evreii și continuată cu Biserica, prin care Hristos Isus este Mesia lui Dumnezeu venit pentru toți.

De asemenea, ne dăm seama de bunătatea și asprimea lui Dumnezeu, cum zice Pavel, care pedepsește păcatele celor idolatri și necredincioși, dar nu își mută dragostea și planul de restaurare, în Hristos, a unei omeniri salvate, credincioase, ascultătoare, care se bucură de creația Domnului și este gata să îndeplinească aici rolul pe care îl dă Dumnezeu.

PARTEA 2. STUDIU BIBLIC

Zah. 1-2, Chemarea Domnului 1:3-4

Zaharia își începe cartea cu câteva date precise. Astfel, profețiile lui au început în luna a opta, în al doilea an de domnie al împăratului Darius I (aproximativ în oct. 520 îH). Zaharia însuși este prezentat cu mai multe detalii (Zaharia, fiul lui Berechiah, fiul lui Ido). Iudeii ajunseseră în exilul babilonian din cauza idolatriei lor și acum se aflau sub conducere persană (regele Darius). Mesajul Domnului pentru ei are două direcții. El este mai întâi un mesaj de mustrare – ca să înțeleagă vina părinților lor, iar apoi este și un mesaj de întoarcere la Domnul (3-4), ca să rezidească Ierusalimul.

Aceasta este cheia restaurării poporului iudeu și a oricărui popor: „întoarceți-vă la Dumnezeu”. Să ne întoarcem cu fața și cu inimile spre Domnul, când vedem că El ne cheamă, și vom fi binecuvântați. Domnul le aduce aminte că El verifică viețile omenești și se ține de cuvânt: părinții iudei au fost pedepsiți pentru neascultarea lor, și s-au pocăit. La fel și noi trebuie să începem cu pocăință, fiindcă Domnul dorește să fim curați și să-i fim un popor sfânt, deosebit.

După trei luni de la primul mesaj, Domnul îi arată lui Zaharia alte trei viziuni importante. Astfel, Zaharia vede 3 cai, 4 coarne și 4 fierari. În prima viziune, cele 3 feluri de cai, includ caii roșii, murgi și caii albi. Culoarele lor nu sunt explicate, dar ei reprezintă un fel de îngeri, niște ființe cerești, trimise să îi verifice pe oameni, pe tot cuprinsul pământului. După ele, în capitolul 2, urmează viziunea funiei de măsurat, care înseamnă judecată, dar și reconstrucție.

VIZIUNEA VERIFICĂRII SUVERANITĂȚII DIVINE ASUPRA LUMII – CEI TREI CAI (1.8-17)

Mai întâi, în v.8, Zaharia privește și a văzut un om (sau înger, vv. 9-11) care stătea călare pe un cal roșu, într-un umbrar de mirți (cu arbori verzi, nobili, cu lemn de calitate, dens, și cu flori albe). Versetul 8 spune „m-am uitat noaptea” și este important că în întunericul nopții pedepsei, Dumnezeu îi dă lui Zaharia o viziune a suveranității sale și puterii sale peste toate. În urma omului erau trei feluri de cai: roșii, murgi (bălțați) și albi. Într-un fel ne aduc aminte de cei patru cai ai Apocalipsei din Apoc. 4, dar aici mesajul este diferit: caii reprezintă observatorii rapizi ai lui Dumnezeu care verifică întregul pământ și îi raportează lui Dumnezeu ce au aflat. Caii aceștia vorbesc și aduc vestea că lumea este în pace și liniștită, dar Iuda se află sub pedeapsa Domnului (v.12). Conform unor interpreți însă, nu caii sunt vorbitori, ci ei au călăreți care îndeplinesc misiunea de supraveghere a pământului și aceștia sunt cei care merg în misiune pe cai și apoi raportează situația înaintea lui Dumnezeu,

Apoi, Zaharia este martorul unui dialog neașteptat. Îngerul Domnului vorbește cu Domnul și îl roagă să își arate îndurarea față de Iuda. Aceasta este o mijlocire foarte binevenită și neașteptată. Domnul îi răspunde cu cuvinte binevoitoare – și este posibil să nu aflăm tot dialogul care a avut loc. Vedem însă că Îngerul îi transmite lui Zaharia un mesaj, iar cuvintele sale arată într-adevăr că Domnul se gândește cu gingăsie la evrei, ca să le dea mântuirea și restaurarea. Prin imaginea funiei de măsurat (16-17) Domnul le transmite că Ierusalimul va primi restaurare de la Domnul și va fi reconstruit. De asemenea, mesajul anunță și venirea pedepsei pentru popoarele păgâne care și-au depășit mandatul și au exagerat dovedind mânia și duritate care au depășit asprimea pedepsei Domnului pentru Israel (14-15).

VIZIUNILE PEDEPSIRII ASUPRITORILOR: PATRU COARNE (1.18-19) ȘI PATRU FIERARI (1.20-121)

Domnul îi vorbește lui Zaharia în continuare prin intermediul acestui înger (numit chiar „îngerul Domnului”) și îi arată că popoarele sau puterile, omenești și posibil îngerești care au pedepsit și atacat poporul lui Iuda și pe Israel se aseamănă cu patru coarne puternice. Cornul înseamnă putere, forță, autoritate și se poate referi aici la putere militară, la armate. Faptul că sunt patru poate avea două semnificații, ambele legate de apartenența lor la lumea oamenilor, la lumea pământească. În primul rând, ar putea însemna că este vorba de autorități omenești, pământești (cele patru vânturi sau puncte cardinale). Ele sunt numite în v. 21 „coarnele neamurilor”. Este vorba de o putere imperială mondială pornită împotriva lui Israel. În al doilea rând, ele pot să indice și extinderea

atacului lor, în sens profetic, adică atacul de mai târziu al popoarelor va duce la răspândirea evreilor pe tot mapamondul. Conform cărții lui Daniel, în spatele acțiunii popoarelor se pot afla și puteri îngerești, dar această idee nu este dezvoltată aici.

Ca răspuns însă la această situație, Dumnezeu îi dă lui Zaharia încă o viziune, viziunea celor patru fierari. Cei patru fierari sunt oameni puternici, experimentați, meșteri la asamblat și la dezamblat. Cei patru fierari sunt antidotul pentru cele patru coarne, adică sunt evenimente, împrejurări, alte popoare sau niște îngeri, sau alte imperii în alinață mondială, prin care punctual cele patru coarne sau forțe militare vor fi intimidat și slăbite. Cu alte cuvinte, fiecare forță asupritoare va primi o replică pe măsură și va fi slăbită, demontată, oprită cu forță ca să nu mai poată ține Israelul captiv. Este încurajator să vedem că Dumnezeu are meșterii săi și puterile sale de intervenție prin care asupritorii lui Israel pot fi opriți și desființați. Domnul este conducătorul istoriei, El pedepsește popoare, El le cheamă la acțiune, El le oprește. Toată puterea este a lui.

VIZIUNEA RECONSTRUCȚIEI: FUNIA DE MĂSURAT IERUSALIMUL (2.1-13)

Intimidarea, slăbirea și oprirea asupritorilor este urmată de o nouă viziune a restaurării lui Israel. Zaharia își ridică din nou ochii (v.1) și vede o nouă viziune și aude chemarea Domnului. În necazuri trebuie să ne ridicăm ochii și să vedem ce ne arată El. Apoi, cea de-a patra viziune reia gândul din 1.16-17, și vede iarăși imaginea funiei de măsurat întinse din nou asupra Ierusalimului. Aceasta înseamnă că Domnul are în plan reconstrucția, restaurarea, dezvoltarea lui Israel. Imaginea apare și în cartea profetului Ezechiel când se vorbește despre reconstrucția Templului (Ezechiel 40.3).

Un om, așadar, sau un înger, venit cu o funie de măsurat, este gata să măsoare lățimea și lungimea Ierusalimului. Doi îngeri (v.3) vorbesc cu Zaharia și îl roagă să îi vestească tânărului cu sfoara că Ierusalimul va fi un oraș mare, deschis, pentru că mulțimi mari îl vor locui, iar Domnul însuși va fi în zid de foc împrejurul lui, gloria lui (v. 5). Imaginea aduce aminte de Domnul care se arăta în mijlocul taberei ca un stâlp de foc în timpul Exodului.

Cu siguranță este vorba despre creștini, dintre iudei și neamuri, deopotrivă (v. 11 vorbește de alipirea multor neamuri de Israel). În v. 10 Domnul zice „Iată eu vin și voi locui în mijlocul tău”, ceea ce nu este decât o referire la Numele lui Hristos, Emanuel (Dumnezeu este cu noi). Dumnezeu anunță clar că vin vremuri de binecuvântare, în care asupritorii vor fi pedepsiți iar Iuda binecuvântat, că ci este „lumina ochilor lui Dumnezeu” (v. 8). Zaharia anunță că Domnul a trecut deja la acțiune (2.13).

Ce ne spun aceste două capitole? Domnul verifică mereu prin trimișii săi starea omenirii pe întregul pământ. Planurile lui se desfășoară fără greș, conform calendarelor sale asupra istoriei mântuirii. El nu renunță la poporul său, ci face planuri ca poporul acesta să crească și să includă și neamurile lumii, nu doar pe Iuda și Israel. Hristos este în mijlocul poporului mântuit și, dacă El este „îngerul Domnului”, atunci El este prezent și în mijlocul revelațiilor date lui Zaharia. Este o mare încurajare să știm că Dumnezeu continuă să ne iubească ca pe lumina ochilor săi și are în continuare gânduri bune de binecuvântare față de oamenii credincioși, fie dintre evrei, fie dintre toate neamurile pământului. Așa este harul divin. Domnul ne iubește cu o dragoste veșnică și are în vedere înnoirea noastră spirituală, mântuirea, înnoirea întregului pământ.

APLICAȚII:

Cum se explică promisiunea din 1.3, „Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.”

.....

.....

.....

De ce continuă Dumnezeu să își iubească poporul, deși l-a pedepsit pentru păcate? Cum de au rămas cei credincioși „lumina ochilor săi”? Care este planul său de mântuire?

.....

.....

.....

Care este semnificația celor patru coarne și a celor patru fierari? Cum se face că Dumnezeu deține puterea asupra imperiilor lumii?

.....

.....

.....

În ce fel Dumnezeu i-a vorbit lui Zaharia prin imaginea cailor vorbitori trimiși să-i aducă vești din întreaga lume? Înseamnă că EL stăpânește lumea cu ajutorul îngerilor săi?

.....

.....

.....

Care este dialogul dintre Dumnezeu și Îngerul Domnului, în cap. 1, și în ce fel ne aduce aminte că Domnul Hristos este mijlocitor la tronul slavei care intervine mereu în favoarea celor credincioși?

.....

.....

.....

În ce fel Dumnezeu ne încurajează în credință prin astfel de viziuni?

.....

.....

.....

Zah. 3-4, Incurajarea misiunii de restaurare, 4:7

Prima viziune din Zaharia 3-4, este cea a preotului Iosua care stă înaintea Îngerului Domnului (Hristos înainte de întrupare?), în timp ce Satan îl părăște și îl acuză. Satan își acționează în mod caracteristic, iar Hristos, de asemenea. Satan acuză, Hristos apără și mijlocește. A doua este viziunea sfeșnicului de aur al mărturiei. Prin ele, Dumnezeu îi spune lui Zaharia că în mijlocul dificultăților planului lui Dumnezeu merge înainte prin oamenii credincioși care îi slujesc, chiar dacă ei sunt oameni cu lipsuri și slăbiciuni. Ei pot fi sfințiți și capacitați de Dumnezeu să facă lucrări mari. Zaharia vede aceste viziuni și chiar începe să participe la ele, ca atunci când propune să i se dea preotului Iosua o mitră curată, un acoperământ curat pentru cap, în timpul slujirii.

VIZIUNEA RESTAURĂRII SLUJIRII PREOTULUI IOSUA

Imaginile sunt impresionante. Îngerul Domnului (Hristos), îl muștră pe Satan și poruncește ca preotului Iosua să i se schimbe hainele murdare cu haine curate. Deși nu se prezintă nimic despre jertfa lui Hristos se arată clar că numai El ne poate îmbrăca cu hainele neprihănirii, fără nelegiuire și pline de gloria sărbătorii. Nu există restaurare fără curățire de către Hristos și prin Hristos. Avem nevoie de hainele neprihănirii aduse de Hristos și de nașterea din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Nu se poate vorbi despre o slujire nouă, spre restaurarea poporului lui Dumnezeu, în Biserică, fără ca să avem coiful mântuirii pe cap, fără paza neprihănirii și alegerii lui Dumnezeu în slujire. Zaharia intervine și el în viziune, ceea ce este foarte interesant și cere să i se pună o mitră curată pe cap lui Iosua, ca să fie demn de slujirea cea nouă, dedicată restaurării poporului lui Dumnezeu, care, în contextul istoric de atunci însemna întoarcerea din Babilon la Ierusalim, și reluarea închinării aduse înaintea Domnului, în Templul cel nou reconstruit.

În versetele 3.6-9, Îngerul Domnului transmite mesajul Domnului Oștirilor (Domnul Savaot) pentru preotul Iosua. Parcă este un verset din psalmii lui David sau din mesajele din Apocalipsa 2-3. „Dacă vei umbla pe căile mele și dacă vei păzi poruncile mele, vei judeca și Casa mea etc.”. Aici vedem și baza intrării în moștenirea Domnului și a slujirii în Biserică. Preotului sau pastorului credincios i se va încredința și mai multă autoritate și slujire în Biserică. Pasajul este profund mesianic și promisiunea aceasta este însoțită de promisiunea venirii lui Hristos: „Iată voi aduce pe Robul meu, Odrasla” (v. 8).

Versetele 9-10, „Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia” arată cum într-o singură zi păcatele poporului vor fi îndepărtate. Desigur, aceasta este ziua jertfei lui Hristos pe Cruce. Piatra pusă în fața lui Iosua, este foarte probabil piatra din capul unghiului, adică Hristos însuși și cerul stă cu privirea ațintită asupra ei (șapte ochi, prezența lui Dumnezeu). Ea este plasată eficient în construcția templului, în mijlocul strigătelor de îndurare și har (v.7).

Simbolurile sfințirii și relaxării în moștenirea Domnului apar din nou în prim-plan: „În ziua aceea - zice Domnul oștirilor - vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin.” (v. 10). Așadar, apar vița roditoare și smochinul cu rod la timp – despre ele vorbește și Hristos (care este vița, în vreme ce noi suntem mlădițele) și include și Israelul, care este smochinul de la care se așteaptă roade bune. Lucrarea bună și spirituală a oamenilor credincioși aduce un rod bun, care este gustos și înviorător ca strugurii viței și ca rodul bun al smochinului.

VIZIUNEA SFEȘNICULUI DE AUR ȘI A CELOR DOI MĂSLINI

În capitolul 4 îngerul revine și îl trezește pe Zaharia ca din somn, la o nouă viziune. Zaharia se uită și vede o imagine complexă, un sfeșnic de aur (o menoră cu șapte brațe), ale cărei șapte lumini ard mereu, fiind alimentate în continuu cu ulei curat, galben, prin două țevi ce veneau din doi măslini frumoși așezați la dreapta și la stânga.

Este una din cele mai frumoase și mai misterioase, și memorabile viziuni din cartea lui Zaharia. Menora reflectă mărturia continuă a binecuvântării divine, prin Duhul Sfânt, mărturia Scripturii și

prezenței lui Dumnezeu, care duce la reconstrucția Ierusalimului și refacerea națiunii. Unii spun că reprezintă lucrarea luminoasă a lui Israel, din care vin Mesia, Apostolii, Noul legământ. Apoi uleiul care vine curat și valoros, reprezintă și el lucrarea Duhului Sfânt. Pentru unii, cei doi măslini care însuflețesc mărturia îi reprezintă pe cei doi unși ai Domnului care au fost esențiali în reîntoarcerea la Ierusalim și în reconstrucția acestuia: pe prințul Zorobabel, din neamului lui David, și preotul Iosua care conducea închinarea la Templu. Pentru alții, cei doi măslini sunt cele două legăminte care alimentează mărturia lucrării mântuirii în lume, Vechiul Testament (Moise) și Noul Testament (Hristos).

Dacă la ele se adaugă încurajarea dată prințului Zorobabel ca să ia inițiativa întoarcerii la Ierusalim, bazându-se pe puterea Duhului lui Dumnezeu (6), înțelegem că Dumnezeu este cel care energizează toată lucrarea reconstrucției poporului lui Dumnezeu, nu oamenii. Oamenii se pun la dispoziția lui Dumnezeu, dar El este cel ce face lucrarea mântuirii, a zidirii Bisericii, a evanghelizării lumii. Munții mari și dificultățile nu o pot împiedica (7). Este o lucrare mesianică, de aceea munții vor deveni câmpie înainte evangheliei, iar Templul spiritual al Bisericii va fi întemeiat cu bucurie de Hristos. Zorobabel este o imagine a lui Hristos aici. Începuturile mici sau slabe nu trebuie disprețuite, căci Dumnezeu este cel care dă un viitor măreț celor mântuiți.

Cei doi măslini sunt importanți pentru că ei arată o sursă nelimitată, continuă, de sfințenie și de putere spirituală, care animă și împuternicește lucrarea de restaurare și de închinare a lui Israel. Într-un fel, ei ne aduc aminte de condiția spirituală a omului plăcut lui Dumnezeu, care în timp ce lucrează sau se luptă se adapă în continuu din apa vieții, din Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 110:7, „El bea din pârâu în timpul mersului, de aceea își înalță capul”. Astfel, așa cum spune vs. 6, aceste lucrări nu se fac „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul”. Și chiar dacă unele începuturi sunt slabe, Domnul le asigură succesul (v. 10).

APLICAȚII:

Dumnezeu lucrează prin oameni. Care era rolul preotului Iosua și al dregătorului Zorobabel, print din linia genealogică a lui David? În ce fel Zorobabel îl prefigurează pe Mântuitorul Hristos?

.....

.....

.....

Încercați să discutați imaginea sfeșnicului cu șapte brațe, alimentat în continuu de cei doi măslini plini de viață și sevă. În ce fel imaginea poate vorbi despre Israel și în ce fel poate vorbi despre Biserică?

.....

.....

.....

Arătați în ce fel aceste viziuni se referă și la mântuirea adusă de Hristos.

.....

.....

.....

Zah. 5-6, Hristos și restaurarea închinării, 6:12-13

Seria viziunilor continuă cu cea a unui sul de carte zburător care aduce judecățile lui Dumnezeu în casele oamenilor, și cu cea a reprezentării păcatului lui Israel printr-o femeie prizonieră într-un coș pentru grâne (efă). Aceasta este capitolul cinci. Apoi, în capitolul șase Cuvântul Domnului îi vorbește prin viziunea celor doi munți și patru cai, și prin profeția despre Odrasla lui Isai, despre Mesia și reconstrucția Templului.

BLESTEMUL ZBURĂTOR ȘI POPORUL PĂCĂTOS AL LUI IUDA (1.1-11)

Aproape ca într-un film fantastic, lui Zaharia i se arată și vede un sul de carte zburător care zboară deasupra țării („am ridicat din nou ochii și m-am uitat”). Sulul este un pergament scris și pe o față și pe cealaltă și este destul de mare, având aproximativ 9 m lungime și 4.5 m lățime. Pe o parte a sulului scrie blestemul pentru hoți, și pe cealaltă blestemul pentru mincinoși și cei care jură fals în Numele Domnului. Așadar, sunt incriminate caracterul mincinos și acțiunea înșelătoare. Oamenii care se complac în aceste păcate vor fi nimiciți, pentru că sunt idolatri și necinstiți.

În vs. 4 Domnul oștirilor (Savaot), adică Domnul trimite acest sul zburător – sau copii ale lui – în casele celor nelegiuiți, hoți și mincinoși, și idolatri, care nu sfințesc Numele Domnului în viața lor. Sulurile vor sta în casele celor necinstiți și îi vor nimici în timp, până nu mai rămâne nimic sănătos și întreg acolo.

A doua viziune (5-11) descrie și mai personalizat păcatul lui Israel. Zaharia privește din nou, la îndemnul îngerului, și vede un coș mare pentru măsurarea recoltei de grâu, numit efă, care are un capac greu, mare, de plumb. Așteptarea ar fi ca un asemenea coș să fie folosit pentru o recoltă remarcabilă. Surpriza este că el este simbol al nelegiuirii din țară, și că în interiorul coșului se află o femeie, situație despre care îngerul zice „Aceasta este nelegiuirea!” (v.8) și îi dă brânci în coș. Așadar, coșul cel mare nu măsoară o recoltă bogată, ci o neleguire a infidelității și adulterului, care este personificată printr-o femeie. Viziunea este complexă pentru că are o continuare neobișnuită. Zaharia privește și vede din nou, două femei cu aripi (doi mesageri îngerești, divini) care vin pe suflarea vântului (posibil, a Duhului Sfânt) și ridică acest coș cu femeia păcătoasă ca să o ducă în străinătate într-un loc anume zidit pentru ea, în țara Șinear. Este o viziune a poporului lui Iuda dus în robie și așezat acolo. Așadar, se așteaptă ca femeia păcătoasă din coșul de grâu să își schimbe viața. Încurajator, ca imagine, este că în viziune sunt implicate și figuri feminine credincioase, îngerești și călăuzite de Duhul Sfânt. Așadar, se poate și altfel, mai este speranță.

VIZIUNEA CELOR DOI MUNȚI ȘI PATRU CARE (6.1-8)

Următoarea viziune cuprinde imaginea a patru care care ies dintre doi munți de aramă. La fel ca în viziunea cailor dintre copacii frumosi înverziți, și aici apar cai roșii, negri, albi și bălțați. Caii acestor care sunt puternici, plini de forță, ca să meargă în cele patru colțuri ale lumii. Imaginea de aduce aminte de cei patru cai din Apocalipsa 6. Ele sunt carele celor patru vânturi sau puncte cardinale și vin de prezența Domnului ca să meargă pe întreg pământul. Ele au o putere de verificare a vieții pe pământ și de pedepsire, probabil, pentru că vs. 8 spune că ele merg și cutreieră și „fac să se mai potolească mânia Mea (a Domnului)”.

CUNUNA LUI IOSUA ȘI PROFEȚIA ODRASLEI MESIANICE (6.9-15)

A doua parte a capitolului șase cuprinde porunca Domnului ca Zaharia să primească daruri pentru închinare de la cei din exil și să îi comande o cunună de aur preotului Iosua. Ocazia încununării este rezidirea Templului din Ierusalim și profețiile despre venirea, în final, a adevăratului Mesia. În același timp, cununa este o amintire ca toți preoții să se gândească la venirea lui Mesia și la reconstrucția Templului.

În context, Mesia este numit „Odrasla”, adică „Odrasla lui David”, sau „Odrasla lui Ișai”, care apărea și va zidi un Templu cu adevărat nou pentru Dumnezeu. Textul se poate referi și la Zorobabel, urmașul lui David, care începe rezidirea Ierusalimului pe timpul lui Zaharia, dar și la Hristos, care începe Biserica, Templul din pietre vii în care Hristos însuși este piatra din capul unghiului. Ca o prevestire a întoarcerii evreilor din toată lumea, dar și ca o profeție a intrării neamurilor prin

credință în poporul lui Dumnezeu, în Biserică, Zaharia scrie că vor participa la reconstrucția Ierusalimului și „cei de departe” ca un semn că Domnul se îndură de poporul său. Adică, lui Zaharie i se descoperă și evanghelizarea neamurilor, cu evanghelia lui Hristos. Această Odraslă, Hristos, va avea și coroană împărătească și va fi și preot pe scaunul său de domnie (v. 13).

APLICAȚII:

La ce ne face să gândim imaginea sulului zburător? Are aplicații și astăzi?

.....

.....

.....

Cum îl prevestește pe Hristos cununa împărătească de aur pregătită pentru preotul Iosua? Cum trebuia să colaboreze preotul Iosua și Zorobabel în reconstrucția Templului și cum explică aceste lucruri lucrarea lui Hristos?

.....

.....

.....

Conform viziunilor din Zaharia 5-6, cum înțelegm că Dumnezeu participă la istoria omenească și de ce?

.....

.....

.....

Zah. 7, Esența postului și pocăinței, 7:9-10

Fratele mai mic al capitoului Isaia 58, despre adevăratul post. Au trecut doi ani de la transmiterea primei profeții. Acum era luna a noua din al patrulea an al domniei împăratului Darius. Iudeii ajunși în exil aveau patru posturi majore, după căderea Ierusalimului: în luna a patra (ziua 8) posteau pentru distrugerea zidurilor Ierusalimului; în luna a cincea (ziua 18) posteau pentru arderea cetății și a Templului; în luna șaptea (ziua 3) posteau în amintirea uciderii guvernatorului Ghedalia; iar în luna a șaptea (ziua a 10) își aduceau aminte de asediul final al lui Nebucadnezar asupra cetății. De doi ani se lucra la reconstruirea Templului. Acum se punea întrebarea, mai merită să continue cu posturile acestea? Deși construcțiile nu erau finalizate, începea să se întrezărească speranța, iar în acest caz nu știau dacă acele comemorări prin post mai trebuie continuate. Replica Domnului aduce însă o întrebare și mai importantă: posturile lor le foloseau lor înșilor, ca o plângere sau măsura contra dezamăgirii, sau erau o închinare adusă Domnului? În acest caz, care este cu închinarea de care se bucură Domnul, cu adevărat?

SEMNELE POCĂINȚEI: CÂND ȘI CUM TREBUIE SĂ MĂ ÎNCHIN LUI DUMNEZEU? (1-3).

Din Betel, o cetate asociată în trecut cu răzvrătirea față de Dumnezeu, vine la Ierusalim o delegație care întreabă dacă acum, după ce începuse întoarcerea la Ierusalim și rezidirea Templului, mai trebuie să postească poporul. Ei începuseră să postească în amintirea luării în robie și a distrugerii cetății, ca să ceară îndurare Domnului și să comemoreze nenorocirile. Doar că întrebarea lor, validă în esență, vine într-o formă mai ciudată: „(mai) trebuie să plâng în luna a cincea și să mă înfrânerez?...”.

Preocuparea lor părea să fie continuitatea lamentației. Sau dacă să se țină de aceste noi obiceiuri și sărbători sau comemorări. Într-un fel este o întrebare modernă și practică. Mai comemorăm trecutul? În cazul Cinei Domnului, ne amintim în mod constant de moartea Domnului și de învierea lui până va veni El din nou. În cazul Paștelui, evreii își amintesc de ieșirea din Egipt, iar creștinii își amintesc de Crucea și Învierea lui Hristos. Evreii își aduc aminte, de asemenea, în fiecare an de Holocaustul din al doilea război mondial. Țările își sărbătoresc marile evenimente istorice în fiecare an (Unirea, Victoria în al doilea război mondial, zilele naționale, marii poeți, marile revoluții etc.). Trebuie să privim în trecut sau trebuie să privim la moștenirea viitoare și la Dumnezeu.

ESENȚA ESTE ASCULTAREA DE DOMNUL ÎN DREPTATE (4-14)

Răspunsul Domnul lămurește esența întrebării. Nu postul în sine înseamnă o închinare cu respect, nici jertfele, nici plânsul pentru dezastrele din trecut, nici comemorarea încercărilor. Secretul stă în amintirea cuvintelor Domnului (Zah. 7:7) prin care iudei erau învățați, certați și avertizați, mesaje liniștite din vremurile de pace. Închinare adevărată – atunci și acum – constă în purtarea cu dreptate, cu bunătate și îndurare unii față de alții (v. 7:9). Înlăturarea abuzurilor față de cei fără apărare și aflați în situații dificile cum sunt văduvele și orfanii, sau străinii și cei săraci. De asemenea, evitare gândurilor rele, ascunse, față de cei apropiați și nesimpatizați (v.7:10). Lipsa de iubire și dreptate în comunitate și răutățile plănuite pe ascuns, iată care este postul și înfrânarea pe care le dorește Dumnezeu. Prezența lor în Ierusalim l-a făcut pe Dumnezeu să îi pedepsească pe Iudei – precum și pe cei din Israelul de nord, și să îi împrăstie între neamuri. Întoarcerea la dragoste, la dreptate și îndurare, la bunătate, ea este esența închinării adevărate (v. 7:11-14).

Așadar, nu perpetuarea unor posturi și plângeri curăță o adunare și o face plăcută lui Dumnezeu, ci înnoirea în dragoste și dreptate. Aceste cerințe de atunci rămân valabile și acum. Nu celebrarea sărbătorilor și supunerea la posturi, sau programe speciale de mijlocire arată seriozitatea închinării noastre, ci dragostea și bunătatea pe care le arătăm unii față de alții în Biserică și în lume.

APLICAȚII:

De ce credeau iudeii din țară și din exil că este bine să postească și să plângă în lunile 7 și 5 din an?

.....

.....

.....

Domnul spune că postul sau plânsul ne sunt folositoare nouă, la fel ca și mâncarea sau bucuria. La ce se referă aceste evaluări?

.....

.....

.....

Domnul cere în schimb ca închinarea să se arate prin dreptate și iubire. De ce este Dumnezeu atât de hotărât și clar în această privință? Care erau durițările și manifestările de care iudeii trebuia să se ferească ca să aibă o închinare bună?

.....

.....

.....

Zah. 8, Cele 10 promisiuni divine despre Ierusalim, 8:22-23

Domnul Savaot (Domnul oștirilor sau Domnul armatelor glorioase), i-a vorbit din nou lui Zaharia despre restaurarea lui Israel și a regatului lui Iuda, despre reconstrucția Ierusalimului. Aceasta înseamnă că Dumnezeu cu toată puterea sa divină se ne asigură de reîntoarcerea binecuvântării peste Ierusalim. Capitolul 8 cuprinde 10 promisiuni succesive despre viitorul binecuvântat al Ierusalimului care începe toate cu expresia „Așa vorbește Domnul oștirilor”.

1. ZELUL DOMNULUI PENTRU SION (8:1-2)

Seria celor zece promisiuni începe cu declararea zelului pe care Domnul îl are pentru restaurarea Sionului. El descrie acest zel prin cuvintele „am o mare râvnă”, o „râvnă deplină” și „plină de mânie”. De fapt, în acest verset cuvintele se repetă de câte două ori: „sunt gelos o cu o gelozie mare pentru Sion, am o gelozie mare față de ea”. Efectul repetiției este deplin: Domnul ne arată motivația puterii planurilor și acțiunilor sale. El nu vrea ca nimeni să se bucure de căderea Sionului, nici nu lasă Sionul din mâna sa. Ierusalimul este în planul Domnului și nu va renunța la el niciodată. El nu renunță la noi și la mântuirea noastră pentru că face totul din bunăvoința sa veșnică și din pricina Numelui său. În mod categoric, suntem ai lui și nu vrea să renunțe la noi.

2. UN NUME NOU (8:3)

Domnul declară că se întoarce în Sion, ca să locuiască acolo. De aceea, fortăreața va primi un nume nou: „cetatea credincioasă”, și „muntele cel sfânt”. Prezența lui Dumnezeu în viața noastră zidește fidelitate, credincioșie, și aduce sfințenie. Devenim oameni noi, cu nume noi.

3. VIZIUNEA COMUNIUNII TUTUROR VÂRSTELOR (8:4-5)

Domnul promite că în Sion va face să existe o comunitate umană unită, armonioasă, înfloritoare, a celor mântuiți. Această unitate și frumusețe umană este descrisă prin unitatea tuturor vârstelor: copii, tineri, bătrâni, toți vor conlocui bucuroși că au vieți împlinite și îl slăvesc pe Dumnezeu.

4. PLANIFICARE FĂRĂ MIRARE (8:6)

În a patra comunicare a Domnului oștirilor, Domnul subliniază că această hotărâre de a binecuvânta Sionul, nu trebuie să fie de mirare în mintea poporului, căci în mod sigur nu este ceva de mirat la Domnul. Este o hotărâre din vecii vecilor, în înțelepciunea și bunăvoința Domnului.

5. ADUCEREA ÎNAPOI A EVREILOR DIN TOATĂ LUMEA (8:7)

Domnul promite să își aducă poporul înapoi și din răsărit și din apus. Ierusalimul va fi restaurat și poporul adus iarăși aici, iar Domnul va fi „Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate”.

6. BELȘUG ȘI BINECUVÂNTARE, CONTRA NEÎNȚELEGERE ȘI BLESTEM (8:9-13)

Cea de-a șasea promisiune este legată de invitația Domnului către popor, de a fi activi și curajoși („întăriți-vă mâinile”) în rezidirea Ierusalimului și a Templului. Domnul promite să nu mai aducă dezbinare între ei și vecini, nici război, ci va binecuvânta și pământul țării și reconstrucția Ierusalimului. Rămășița întoarsă în țară va fi binecuvântată și va fi o binecuvântare pentru popoarele înconjurătoare, nu un blestem. Aceste promisiuni îi asigură de bunăvoința deosebită și integrală a Domnului față de ei. Binecuvântarea nu va veni doar asupra reconstrucției Templului, ci și asupra țării, a recoltelor și asupra relațiilor cu popoarele vecine.

7. PERSEVERENȚA BINECUVÂNTĂRII ÎN DREPTATE (8:14-17)

Dumnezeu își dezvăluie hotărârea deplină de a le face bine, care se aseamănă un pic și cu hotărârea deplină de a-i fi pedepsit, după ce căzuseră în idolatrie. Ne aduce aminte de cuvintele lui Pavel din Romani 11:22. „Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta...” Domnul are măsură deplină hotărâtă în toate acțiunile lui. Nu încapă loc de teamă de schimbare. Dar Domnul are și o cerință fermă: „16. Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii; 17. niciunul să nu gândească în inima lui rău împotriva

aproapelui său și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea Eu le urăsc, zice Domnul.” Statura morală a poporului trebuie să fie total înnoită, total dreaptă înaintea Domnului.

8. TRANSFORMAREA POSTULUI ÎN SĂRBĂTOARE A PĂCII ȘI A ADEVĂRULUI (8:18-19)

Domnul promite ca posturile de jale și comemorare a distrugerii din lunile 4, 5 și 7 și 10, le va prefăce în sărbători de veselie și de bucurie. Adică realitatea bucuriei prezente va fi mai mare decât aducerea aminte a ruinei din trecut. Domnul schimbă conținutul sărbătorilor lor însă El repetă condiția spusă mai înainte: „dar iubiți adevărul și pacea!” (v.19).

9. ÎNTOARCEREA NEAMURILOR LA DOMNUL (8:20-22)

Ultimele două promisiuni au de a face cu includerea în poporul lui Dumnezeu a unui mare număr de popoare și locuitori ne-evrei. O mare întoarcere la Dumnezeu va avea loc, și oamenii îl vor căuta pe Domnul, închinarea, sărbătorile de la Ierusalim. Este o imagine vie a întoarcerii neamurilor spre Hristos, din toată lumea. Domnul promite că nu doar Israel va fi restaurat, ci împreună cu ei și popoarele lumii.

10. FORȚA ȘI BINECUVÂNTAREA EVANGHELIZĂRII POPOARELOR (8:23)

Ultima promisiune arată că întoarcerea păgânilor la Dumnezeu va fi masivă, iar credincioșii dintre evrei vor avea un mare rol. Un mare număr din toate neamurile și limbile se vor atașa de iudei ca să audă evanghelia și să se întoarcă la Dumnezeu. Aceasta întărește promisiunea numărul 9, dar poate să vorbească și de o ultimă, uriașă evanghelizare a lumii.

APLICAȚII:

Care este perioada istorică pe care o acoperă aceste promisiuni solemne ale Domnului?

.....

.....

.....

Ce ne spun aceste promisiuni despre caracterul sfânt al Domnului și despre planurile lui?

.....

.....

.....

De ce Domnul repetă de câteva ori că binecuvântarea viitoare presupune neapărat dragoste, dreptate și bunăvoință?

.....

.....

.....

Zah. 9-10, Pedepsirea păgânilor și harul pentru Sion, 10:1

Capitolele 9 și 10 încep o serie de judecăți împotriva popoarelor păgâne combinate cu multe profeții despre binecuvântarea Ierusalimului și despre venirea lui Mesia. Capitolele acestea, din secțiunea 9-14 sunt profund mesianice și conțin unele din versetele cele mai faimoase despre Hristos, din Vechiul Testament.

PROFEȚIA CONTRA SIRIEI, TIRULUI ȘI FILISTENILOR (9:1-7)

Judecățile Domnului nu se limitează la semințiile lui Israel, ci El judecă și popoarele din jur, adică și necredincioșia lor și lăcomia și răutatea lor. Astfel, Domnul include și judecarea Damascului, a Tirului și Sidonului, a fiistenilor (Gaza, Ascalon, Ecron). Înțelepciunea și averea lor, și puterea vor fi pedepsite. Totuși, Domnul nu vestește nimicirea, ci apariția unei rămășițe care se va întoarce la Domnul (v.7).

PROFEȚIE DESPRE SION ȘI ÎMPĂRATUL MESIANIC (9:8-10:12)

Profeția despre Sion începe în 9:8 și continuă în capitolul 10. Domnul promite că își va apăra Casa, să nu mai ajungă sub asupritori. Versetul 9:9 este citat de Matei 21:3-4, ca profeție împlinită la intrarea lui Isus în Ierusalim „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”. Așadar, lui Zaharia i se arată vremea întrupării lui Mesia și chiar intrarea din ultima săptămână, în Ierusalim. Deodată, vedem cu funcționează profețiile: după amintirea intrării în Ierusalim, din 33 d.H., se trece la eliberarea Ierusalimului și la venirea unei păci durabile, dominate de evanghelie, pe întregul pământ, la a doua venire a lui Hristos (9:10-13). Prinșii de război ai Sionului vor fi scoși din întemnițarea lor în gropi de apă fără nădejde de scăpare (11). Grecia va fi învinsă de Sion (13).

Popoarele asupritoare vor fi învinse de Domnul Oștirilor (Savaot), vor deveni amețiți ca de vin și vor fi doborâți. Evreii vor fi însă ca pietrele prețioase dintr-o coroană regală, și tinerii lor vor fi frumoși și veseli lângă recoltele bogate de grâu și de struguri.

Versetele din capitolele 9 și 10 sunt ca o limbă de clopot, pendulând între certare și binecuvântare, între viziuni de judecare a popoarelor și de binecuvântare a lui Israel (Efraim, adică Israelul de nord, și Iuda – adică evreii din sud, cu capitala la Ierusalim).

Astfel, în comparație cu binecuvântările din viitor, deodată, în 10:1-3, Zaharia deplânge decăderea idolatră din prezent, a iudeilor. Poporul este dezorientat, n-are păstor, se mângâie cu idoli și deșertăciuni și cu vise mincinoase. Domnul va interveni împotriva păstorilor și liderilor „țapi” neserioși și își va pregăti cu adevărat un popor erou al credinței (un cal al său de luptă și slavă, v. 3). Din acest popor credincios va ieși Mesia – Piatra din capul unghiului, adevărații conducători ai poporului (v. 4).

Poporul credincios va deveni o oaste de viteji biruitoare „pentru că Domnul va fi cu ei” (v.5). Efraim (Israelul de nord) și Iuda vor fi aduși înapoi, nu vor mai fi lepădați, vor fi victorioși și cu inimi vesele (7). Versetele 10.8-9 ne aduc aminte de Ioan 10, unde Isus spune că El este păstorul cel bun, care își chemă oile pe nume, iar ele îl urmează.

Domnul promite evreilor că îi va aduna iarăși din Egipt, ca pe vremuri, din Siria, din Liban și toată lumea. Nilul se va usca și puterea de conducere a Egiptului va pieri. Uneori, trecutul devine model pentru viitor și Domnul aduce noile eliberări după modelul vechilor victorii (10:10-11). Versetul 10:12 aduce cu el promisiunea binecuvântării divine „Îi voi întări în Domnul, și vor umbla în Numele Lui, zice Domnul!”.

APLICAȚII:

La ce timpuri din viitorul lui Zaharia se referă aceste profeții din capitolele 9-10?

.....

.....

.....

Care profeții din acestea se referă la Mesia și lucrarea lui din Noul Testament?

.....

.....

.....

Cum sunt planurile lui Dumnezeu despre Iuda și Israel (Efraim plus)?

.....

.....

.....

Zah. 11-12, Judecățile Domnului și întoarcerea lui Israel, 12:10

JUDECATA LIBANULUI (11:1-3)

În prima judecată, Domnul se referă la smerirea Libanului. Peste Liban domneau Tirul și Sidonul. Înainte să judece Domnul poporul său, El se uită și la mândria și idolatria națiunilor din jur. Puterea Libanului, cedrii săi fără egal, stejarii cei nepătrunși, leii săi cei neînvinși vor fi cucerți. Adică puterea sa militară va pieri. Apoi, păstorii sau conducătorii săi se vor jelui că nu mai pot asigura conducerea poporului, iar izvoarele și desigur Iordanul (probabil mulțimea tinerilor, nădejdea națiunii) vor fi distruse. Certarea lui Israel este mereu însoțită și de certarea neamurilor din jur. Israelul are însă și oamenii săi credincioși cu care Dumnezeu are planuri mărețe.

JUDECATA OILOR DE JERTFĂ ȘI A PĂSTORILOR LOR ȘI CEI 30 DE ARGINȚI (11:4-17)

În Zaharia 11 găsim una din cele mai neobișnuite profesii, asigurate printr-o acțiune istorică reală la care Dumnezeu l-a chemat pe zaharia. Pasajul 11:4-17 asigură o punte extraordinară între VT și NT. Versetul 11:12, în special, este citat în Matei 27:9-10. Este vorba de felul în care preoții l-au prețuit pe Hristos când Iuda l-a trădat pentru 30 de arginți. Cu ei s-a cumpărat terenul numit „țarina olarului”, ca cimitir pentru străini. În Faptele Apostolilor 1:19 este numit „ogorul sângelui”, pentru că banii de cumpărare au fost bani obținuți din trădarea unui om nevinovat.

Prin îngrijirea lui Dumnezeu, Zaharia primește o slujbă aparte la Templu: el devine păstor șef la Templu, responsabil de păstorirea oilor de jertfă. În text, ele sunt numite „oi de tăiat”. Așadar, Domnul îi spune: „paște oile de tăiat!” (v. 4). Slujba implica un număr clar de reforme foarte necesare pentru că peste aceste oi erau și alții responsabili și ei nu le păstoreau cum trebuie.

Păstorii angajați, probabil de neam preoțesc, era în număr de trei. Ei trebuia să se îngrijească de oi, dar le neglijau. Le vindeau slabe sau cu probleme, netratate, iar cumpărătorii din Israel, se obișnuiseră cu aceste măsuri zicând „și-așa trebuie să le tăiem” și nu se simțeau vinovați (v. 5). Păstorii nu le îngrijeau responsabil, le vindeau scump și spuneau cu satisfacție „Binecuvântat să fie Domnul, căci mă îmbogățesc!”

Multe lucruri decurgeau din această situație. Oile nu erau îngrijite, păstorii câștigau bani necinstiți, oamenii aduceau jertfe imperfecte care nu se potriveau cu standardele din Levitic. Închinarea la Templu și calitatea jertfelor era extrem de afectată.

Zaharia îi concediază pe cei trei păstori neglijenți și lacomi, din subordinea sa, și păstorește el însuși turmele pentru jertfe. Își face și două toiege speciale, unul numit „îndurare” și celălalt „legământ”. În cele din urmă, supărat că nu a fost sprijinit în realizarea reformei își sfârșeam ambele toiege și lasă oile în soarta lor: să moară la jertfe, de boală, sau să se rănească unele pe altele (v. 9-10). Această decizie nu se referea la oi, numai, ci a fost o profeție despre pedepsirea poporului evreu care nu se închină lui Dumnezeu așa cum trebuie.

Oamenii au înțeles că felul în care a acționat Zaharia a avut un mesaj profetic (v.11). Versetul 12 conține faimoasa cerere a lui Zaharia, după tot acest episod al păstoririi oilor pentru jertfă: „Eu le-am zis: Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!” Și mi-au cântărit ca plată, treizeci de arginți.” Iar versetul 13 spune „Domnul mi-a zis: "Aruncă olarului prețul acesta scump cu care m-au prețuit!" Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar.” Plata celor 30 de arginți era o plată de batjocură, cea mai mică posibilă, doar un rob putea fi plătit cu această sumă. În plus, în mod profetic Domnul îi zice lui Zaharia să-i investească în cumpărarea celui mai ieftin și mai greu de folosit teren din Ierusalim, „țarina olarului”. Aceasta era plină de gropi de unde se scosese lutul pentru olărie și nu mai putea fi folosită pentru altceva – sigur nu pentru agricultură, nici pentru construcții.

Domnul rostește o judecată aspră față de popor și le promite un păstor așa cum merită: nepăsător, care nu caută nici o oaie să o scape, nu tratează pe niciuna, nu are grijă nici de oile sănătoase, ci le mănâncă el însuși (v.16-17). Un asemenea păstor este blestemat pe față pentru că „își părăsește oile”. În schimb, prin contrast, Domnul Hristos este „păstorul cel bun” (Ioan 10), care are grijă de oi.

IERUSALIMUL ȘI POTIRUL AMEȚITOR (12:1-9)

Capitolul 12 începe cu un titlu măreț pentru Domnul „Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el” (v.1). Așadar, Cel ce îi vorbește lui Zaharia și ne vorbește și nouă este Dumnezeu, Creatorul pământului și al omului, care și-a pus Duhul în om și l-a făcut asemenea lui, ca să fie spiritual, să gândească și să acționeze în părtășie cu Domnul.

Prima profeție este în v. 2-4 și vorbește despre izbăvirea și binecuvântarea Ierusalimului în viitor. Ierusalimul va fi ca un potir amețitor pentru dușmanii din jur. Ei vor fi înfrânți, dar Ierusalimul va fi biruitor. Domnul va mântui poporul lui Iuda, și de asemenea, casa lui David și Ierusalimul, aducând armonie în popor, ca nimeni să nu se mândrească împotriva nimănui, ci toți să se bucure în izbăvirea Domnului (v. 5-7).

Promisiunea din v.8 este extraordinară: „În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor.” În mod profetic, prin casa lui David care îi va conduce „ca Dumnezeu în mijlocul lor” se înțelege Hristos. Profeția privește departe în istorie, la revenirea lui Isus.

PROFEȚIA DESPRE MESIA CEL STRĂPUNS, DAR ACUM REPRIMIT (12:10-13)

A doua profeție se referă tot la revenirea lui Isus. Atunci se va arăta îndurarea lui Dumnezeu față de poporul său, iar vor vedea pe cine au crucificat. Versetul 10 este intens profetic, dublu profetic, privind și la moartea lui Hristos, dar și la întâlnire lui din viitor cu Ierusalimul care se pocăiește. „...își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.” Hristos este numit „întâiul născut” iar pocăința evreilor este totală.

Mai multe familii sau „case” sunt amintite pe nume în manifestarea pocăinței și a jeluirii lor, cei din casa regală davidică și cei din neamul preoțesc al lui Levi: casa a lui David, a lui Natan (posibil fiul lui David sau profetul Natan), a lui Levi, a lui Șimei, și apoi alte familii din Iuda. Se pare că aceste patru „case” reprezintă patru mari familii conducătoare în timpul lui Zaharia, care conduceau întregul regal al lui Iuda, din punct de vedere monarhic și religios (preoțesc). Mesajul este că întregul popor și toți conducătorii centrali se vor pocăi și vor deplânge greșelile poporului și respingerea în trecut a lui Mesia Isus.

APLICAȚII:

Care erau greșelile celor trei păstori ai oilor de jertfă?

.....

.....

.....

De ce atitudinea lor față de turmele de jertfă arăta o neglijență mare în închinarea de la Templu?

.....

.....

.....

De ce plata celor 30 de arginți este considerată o profeție mesianică? Ce ne spune ea despre Hristos?

.....

.....

.....

Ce prevestește profeția jeluirii celor patru case de lideri din Ierusalim, din 12:10-13

.....

.....

.....

Zah. 13-14, Judecata și venirea Împărăției, 14:9

Capitolele 12-14 se referă la zilele revenirii lui Hristos. De trei ori apare expresia „ziua aceea” în capitolul 13, în capitolul 12 apare de 5 ori, iar în capitolul 14 de 4 ori! Găsim aici însă profeții atât din timpul vieții lui Hristos pe pământ, cât și din zilele revenirii lui în glorie.

PROFEȚII DESPRE „ZIUA ACEEA” (13:1-9)

Astfel, „în ziua aceea”, mai înainte de toate, deși ziua rămâne neprecizată, se spune (la pasiv, deci prin acțiune divină), căci se va deschide casei lui David și Ierusalimul un izvor (de iertare și curățire) pentru păcat și necurăție. Este posibil să asociem acest izvor cu jertfa lui Hristos și vestirea evangheliei în toată lumea, așadar, timpul împlinirii acestei profeții acoperă multe veacuri. (v.1)

Urmează descrierea unei perioade de pocăință în Iuda, foarte posibil de asociat cu vremea dinainte sau din timpul venirii lui Hristos a doua oară. Această perioadă este fie în timpul exilului babilonian și persan, fie la sfârșitul istoriei. Domnul promite că numele idolilor va dispărea, precum și închinarea la idoli. La fel, profeții mincinoși și înclinația spre întinare (duhul necurat). Profeții nu vor mai da profeții și încurajări false, ci își vor recunoaște limitele, precizând mereu adevărul. Mantaua de păr (de cămila) era un veșmânt tipic profetic și l-a purtat și Ioan botezătorul când profețea în pustiu. Unii însă îl foloseau ca să pretindă în mod fals că sunt profeți.

Una din profețiile cele mai cutremurătoare este cea din versetul 7. Ea privește moartea lui Hristos și de asemenea, o tehnică des folosită de dictatori sau de agenții Celui rău: „lovește pe păstor și se vor risipi oile”. Isus a fost lovit și ucenicii s-au risipit, dar Hristos cel înviat a adunat la sine pe toți credincioșii și i-a condus în istorie.

Conform 13:8-9, o treime din popor va rămâne și se va întoarce la Dumnezeu. Profeția are parcă un ton apocaliptic.

ZIUA DOMNULUI ȘI ULTIMA BĂTĂLIE (14:1-7)

Profețiile din această secțiune privesc, se pare, și plecarea în exil, și la distrugerea Ierusalimului (70), dar și la ultima bătălie (Armageddon), vv. 1-2. Totuși se are în vedere, în vv. 4-8, venirea Domnului Hristos cu toți sfinții (v.5; s-ar putea ca Zaharia aici să citeze din profețiile transmise oral ale lui Enoch, așa cum se spune și în Iuda 1:14-15).

Ziua aceea este descrisă ca o zi a unui cutremur uriaș, asemănător cu cel din Apocalipsa 16:16-19, la vărsarea celui de al șaptelea potir al urgiilor. Apoi ziua împărăției și a victoriei finale va fi o zi fără stele și fără lumină, în penumbră, sau în zori prelungite, căci lumina va veni seara, ca la creație (o seară și o dimineață, vv. 6-7). Aici profețiile lui Zaharia se aseamănă foarte mult cu cele din Apocalipsa.

UNIVERSALITATEA ÎMPĂRĂȚIEI LUI HRISTOS (14:8-20)

Astfel, la finalul istoriei, Ierusalimul va avea un izvor cu apă vie (vezi și Apocalipsa 22:1-2, râul din Ierusalim și pomul vieții). Domnul va fi Împărat peste tot pământul, El care este singurul Dumnezeu al tuturor (v.9). Ierusalimul nou va fi liniștit pe deplin (vv. 10-11). Înainte de aceste lucruri însă Domnul va pedepsi popoarele venite să atace Ierusalimul (vv. 12-15), foarte asemănător cu ceea ce este arătat în Apoc. 19:15-21.

Victoria finală înseamnă intrarea într-o perioadă în care toate popoarele se vor închina Domnului la Ierusalim. Termenii profeției includ referințe la canaaniți, la egipteni, la sărbătoarea Corturilor și la închinarea de la Templu. Din punctul de vedere al lui Zaharia este limbajul cultural prin care el a înțeles domnia finală a Domnului și a Casei lui David peste întreg pământul. Pentru Efrem sirul, profeția lui Zaharia se referă la zilele dinastiei macabeene când s-a resturat împărăția lui Iuda și poporul a înlăturat pentru totdeauna idolii.

Pe deoparte, detaliile s-ar potrivi cu cele din Apocalipsa 21-22 și Ierusalimul ceresc coborât pe pământ, dar acolo toate neamurile locuiesc la Ierusalim, și nu se mai pune problema încăpățănării de a ține sărbătorile Domnului. Poate că Apocalipsa 20 ar fi un context mai potrivit și anume, ideea împărăției de 1000 de ani. Doar că există multe interpretări asupra mileniului. Așadar, rămânem la

gândul că profeția este domniei universale a lui Dumnezeu este clară, dar timpul sau maniera de interpretare a detaliilor trebuie lămurite. Poate fi vorba și de o inversiune temporală, anume că Domnul nu va da binecuvântările sale, celor ce nu vor accepta evanghelia lui Hristos – ca să vină în Ierusalimul ceresc, ceea ce este complet adevărat. Aceste împletiri de perspective apar des și în Zaharia, dar și în alte cărți profetice din Vechiul Testament, pentru că viziunile lor erau limpezi, dar nu și cronologia sau succesiunea. Imaginea finală însă dincolo de orice discuție, ne asigură de domnia universală indiscutabilă a lui Hristos peste întreaga lume.

APLICAȚII:

Arătați cum este descrisă domnia lui Dumnezeu peste întreaga lume, la sfârșit. Se potrivește cu descrierea din Apocalipsa 20-22?

.....

.....

.....

Cum este folosită imaginea izvorului vieții care va curge din Ierusalim? Ce spune Isus despre apa vieții și despre izvoarele de apă vie, în Noul Testament?

.....

.....

.....

Va mai fi răutate sau răzvrătire în împărăția lui Hristos, cea din cer și de pe pământ?

.....

.....

.....

Cum ne pregătim și cum ne încurajăm unii pe alții cu privire la a doua venire a lui Hristos?

.....

.....

.....